

Kristus fyri Føroyar

Tekstur: Matt. 16,24–27

Herfyri var tað ein, sum i einum fyrilestri brúkti orðingina, at vit liva tann áttanda skapanardagin: at nútíðin hjá kristinheiti er altíð er at liva mitt i spenninginum millum tá alt var sera gott og so tá alt aftur verður líka so sera gott, sum tá Guð sjeýnda dagin hvíldi eftir verk sitt.

Hetta — at nútíðin er ett úrslit líka fult av okkara afortið sum av okkara visionum um ella vónum til framtíðina — ella tí vit mangla i so máta! — tað er vist ein reidiliga víðurkendir sannleiki millum heidið sum kristið. Men tað ger nú ein vissan mun, um tú heldur teg liva millum eitt forbannilsi og annað (nú vildu vit sagt: eina ólukku og aðra), ella um tú livir millum eitt vælsignilsi og annað, um tú fetir eyguni á tað oyðandi ella á tað skapandi.

Hvør tíð hevur jú sínar dómadags- ella ragnaroks-profetiir: Har tað er sálara- ella hjartafríðurin um at gera, har er frelsan ella «sjálvrealiseringin» at finna i onkrum systemi ella terapi ella religiön, sum fær tað heila at ganga upp; har tað er tann so nógv eftirynskti, men ongantíð uppnáddi heimsfríðurin, tað er um at gera, har røkkur tað við øllum deyðs- og ragnaroks-maskinum, sum vit fyri langari tíð síðani hava fingið íllmann at tikið seg út sum ein illavórðan, men tó láturligan óvita yvirfyri; er tað náttúran ella tilfeingi, vit eru bangin um, har ræðast vit oyðsl og fyrilitarloysi; har tað er siðloysi ella bara siðaskifti, leingjast vit eftir tí «gamla», sum ein og hvør visti, hvat var; eru tað pengarnir ella vælferðin, sum er i vanda, so eitur tað versta uttanlands-skuld og manglandi likviditetur og gjaldsjavnahall o.a., og vit kundu hildið fram til vit hvør og ein høvdu fingið nevnt tað, vit hvør sær og saman halda liv okkara standa i og tí ræðast at missa.

Og tó gevur evangelið okkum ongantíð rætt i at lita nútíðina við at krøkja eyguni i ólukknar, tí vit liva jú ikki i oyðing, en i skapan: millum eitt vælsignilsi og annað! — At so sambindingarlíðið millum okkara fortíð og framtíð og teknið yvir okkara nútíð er ein krossur og ikki ein blóma ella okkurt ann-

— Sum tjóð og einstaklingar eru vit frí og fræls til at avrokna við næsta okkara, um vit lata hvønn dag vera ein skapanardag, sum setur vón upp móti vónloysi, sannleika upp móti lygn, kærleika og miskunn og náði og Guðs rættvísi upp móti okkara rættvísi, segði Marjun Bæk, sóknarprestur í Kvívík m.a. i ólavsokuprædikuni í ár.

Fólk, sum hoyrdu prædikuna, vóru sera hugtikin av orðum Marjunnar, og við loyvi frá henni prenta vit her alla prædikuna

að meiri prýðiligt og minni órógvandi, tað mugu vit so taka við nú tann áttanda skapanardagin, tá Várharra slepti okkum leysum at brúka av tí, sum var sera gott, sum vit jú hava hug og hegni — og ikki minst vilja til. — Og hvør vijn er — ja, tað var ikki long tíð aftaná at orðini úr okkara texti vóru søgd, so hekk ein vanvirdur og meiðslaður kroppur á einum krossi, tí so vanvirdur og meiðslaður verður

Guðs skapandi kærleiki av at bróta sær veg gjøgnum tað, vit vilja skal vera «gudiligheit» og moralur, ella okkara ótta fyri tí, sum er óðrvisi og alt annað, sum setur mark millum tey menniskju, Kristus doyði fyri. At krossurin gjørdist eitt frælsis- og sigurs- og vónarinnar tekin var ikki okkum at takka, men vit fingi við krossinum eini gleðið um, at nútíðin og framtíðin í Guði havi loy ikki bara er okkara, men eisini

Guðs, og vit fingi harvið eisini eitt tekin um gávuna og uppgávuna nú tann áttanda skapanardagin — altsó ikki tann fyrsta oyðileggingardagin!

Góðtikin sum vit eru

— Tað var onkur, sum herfyri heldur súrliga segði, at ólavsokugudstænastan var eitt tað týðiligasta tekinið um, at kirkjan og

tann politiska maktin hingu saman og gingu hond i hond, og tað ikki fyri tað góða!

Hvat ið er til tað góða mugu bæði kirkja og politisk makt lata onnur um at døma, og at summi óivað vildu ynskt, at kristinheiti hevði makt tí at meina politikarum sum øllum øðrum ta ævigu sæluna og døma tey i sekk og øsku og skerseld og tað, sum verri er (sum tað jú hendir onkustaðni, um ikki i kristindómsins navni

beint nú!), meðan onnur brúka nógv orð, tí tey ikki finna tey røttu fyri, hvussu takksom, tey eru um, at kirkjan eigur at halda sín munn og als onga ávirkan eigur at hava á tað, sum hendir hesumeðna, tað kunnu vit lata fara:

Tí alt eftir hvussu nógv ella lítið samfelagsviður-skiftini krevja (ella loyva!) kirkjuni at blanda seg uppi, so skilir ólavsokugudstænastan seg tó ikki frá nakrari aðrari gudstænastu i, a gudstænasta er, at Guð tænr okkum, og at vit, sum koma her, hava brúk fyri hjálpi: áttanda skapanardagin, sum er okkara nútíð og framtíð, makta vit ikki einsamøll, — og vit munnu helst øll hava brúk fyri, at tað finst i minsta lagi eitt stað i verðini, har vit øll uttan undantak kunnu koma inn at hoyra tey aldargomlu og tó enn nýggju boðini frá drotti til mannfjöld, at vit eru góðtikin sum vit eru. — Væl at merkja ikki av tí at vit eru tey, vit eru, men hóast alt tað, vit hava gjørt móti okkum sjálvum og teimum, sum frá skapanarstundini vóru okkara næstu.

Kirkjan ber bara gleðið

At fedranna kirkja ongan-tíð hevur havt mandat til onnur boð enn gleðiðboðini um Guðs ófatuliga og órimuliga grundleysa og markleysa og treytaleysa kærleika til alt sitt skaparverk — tað, vit annars undir einum kalla Guðs náði — tað kann sjálvandi ikki annað enn falla okkum fyri bróstið tíðum g ofta, okkum, sum rokna alt eftir, um tað lönir seg ella ikki, okkum, sum hava sett vøkstur og aftur vøkstur — i nógd ella pengum ella vælveru ella stuttileikum ella røttum meiningum ella hvat tað nú kann vera, bara tað er vøkstur sum fyrsta og størsta boð i lógin.

«Nakað fyri nakað, meira fyri meira» og «einki fyri einki», tað er eitt mál, vit skilja! So hvussu i allari víðu verð skulu sovorðin sum vit skilja tað málið, sum sigur, a av Guðs náði er alt fyri einki: liv og heilsa og familja og tjóð og vinnir og

